

Միսաք Մեծարեւնց

Կիրակնուտք

«...Եկեալքս ի մտանել արեգականն
Տեսաք զլոյս երեկոյիս...»

Յուշիկ փախչող իրիկուան ծիրանի լոյսն է զըլարթ...
Ոսկի թելեր՝ պլլըւած խունկի թաւիշ մըշուշին.
Կապոյտ ծոպեր, ծիածան, ծըփուն ձայներ, միստի՛ք վարդ
Լոյսէ արցունք մոմերու՝ որոնք հանդարտ կը մաշին:

Խունկի ծարաւ իմ հոգիս կը ծըծէ պահն այս հանդարտ,
Ոսկեկըրակ աչքերով բուրվառներ երբ կը ճօճին.
Պակուցում մը հոգեգրաւ հոն կը թողու զիս անթարթ,
Կը զգամ համբոյրն իմ հոգիս պարուրող բիլ մարմաշին:

Մեղեսիկի երանգներ կ'օծեն պարոյրը խունկին.
Խորհուրդին եմ ծնրադիր բագուկներըս խաշանիշ՝
Ու կը սպասեմ որ ծագի հոգւոյս պայծառ կիրակին...:

Չաւերն հիմակ կ'երագե՛ն համակ գիւմբիւթ ու թարշիշ...
Կամարներէն, խորանէն կը ծագին լոյս ու ծիծաղ.
Հոգիս քիշ քիշ կը թաղուի անուրջին մէշ այս չքնաղ:

Յուշիկ փախչող իրիկուան ծիրանի լոյսն է զըլարթ...: